

Arrest

nr. 89 130 van 4 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (RDC) nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 september 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 september 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 oktober 2012 om 12 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, is in België binnengekomen op 22 september 2001 met een studentenvisum. Zij werd in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig voor de duur van de studies.

1.2. Op 11 juli 2007 werd aan de verzoekster een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Zij diende tegen dit bevel een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep werd bij arrest nr. 5.948 van 18 januari 2008 verworpen.

1.3. Op 4 oktober 2007 diende de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Met betrekking tot deze regularisatieaanvraag werd een beslissing genomen tot niet in overwegingname.

1.4. Op 31 maart 2008 diende de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 28 januari 2009 onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 19 augustus 2009 legde zij te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af met de heer D. K., die van Angolese nationaliteit is en waarvan niet betwist wordt dat hij wettig verblijf heeft in België.

1.6. Op 12 december 2009 diende de verzoekster bij de Stad Antwerpen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen bij beslissing van 4 november 2010.

1.7. Op 14 mei 2010 kreeg de verzoekster samen met de heer D. K. een kind: O. K. .

1.8. De verzoekster verhuisde naar Aalst en diende er op 27 mei 2011 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 14 november 2011 onontvankelijk verklaard en op 5 december 2011 werd aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13). Deze beslissingen werden ingetrokken op 27 december 2011. In het beroep dat tegen deze beslissingen werd ingesteld heeft de Raad bij arrest nr. 73 842 van 9 maart 2012 de afstand van geding vastgesteld.

1.9. Op 2 maart 2012 werd een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag van 27 mei 2011 onontvankelijk werd verklaard. Op 19 maart 2012 werd aan de verzoekster opnieuw een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten. De verzoekster diende ook tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad. Dit beroep is heden nog hangende.

1.10. Op 27 september 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering, met beslissing tot verwijdering, beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die aan de verzoekster werd betekend op 27 september 2012. De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie M(...), L(...), attaché wordt aan

de genaamde B(...) T(...) geboren te Kinshasa, op (...) die de Congolese (Dem. Rep.) nationaliteit heeft,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië^{<3>}, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven ⁽⁴⁾.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
 - 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;
 - Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.
- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

*Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale tewerkstelling
PV nr OU. (...)12 van de politie van Brakel*

Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart - PV nr OU. (...)12 opgesteld door politie van Brakel

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor illegale tewerkstelling, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart aan het werk was, bestaat er een risico dat zij haar illegale praktijken verder zet.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem/haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn/haar nationale overheden.

Hoewel hij/zij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Zoals uit het dossier (verslag) blijkt is betrokkene niet in bezit van gekende bestaansmiddelen. Er zijn derhalve sterke vermoedens dat hij/zij opnieuw zijn/haar toevlucht zal nemen tot illegale arbeid.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene is in illegaal verblijf en is op heterdaad betrapt voor illegaal tewerkstelling.

PV nr OU.(...)/12 van de politie van Brakel
(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt op dat hij zonder rechtsmacht is in zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoekster om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten. Ingevolge artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet is een maatregel van vrijheidsberoving immers enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. Artikel 72 van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt om te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad is, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet – bijgevolg niet bevoegd om kennis te nemen van de vordering in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel van vrijheidsberoving die onderdeel uitmaakt van de thans bestreden beslissing aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469 en nr. 165.470).

2.2. De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op. Hij merkt op dat de verzoekster om twee redenen geen belang heeft bij de onderhavige vordering tot schorsing. Enerzijds merkt de verweerder op dat de thans bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten. De verweerder is van mening dat het hier om een gebonden bevoegdheid gaat. Hij wijst er op dat de verzoekster niet betwist dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van het door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten zodat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing aan haar geen voordeel kan opleveren omdat de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders kan dan in uitvoering van het genoemde artikel 7, eerste lid, 1° opnieuw een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Anderzijds merkt de verweerder op dat het om een herhaald bevel gaat. Ter terechtzitting wordt verduidelijkt dat aan de verzoekster reeds op 11 juli 2007 een bevel werd afgegeven om het grondgebied te verlaten.

De Raad merkt dienaangaande op dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verweerder in uitvoering van de vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de ernst te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De verweerder geeft te kennen dat het te dezen om een herhaald bevel gaat, gelet op het feit dat aan de verzoekster reeds op 11 juli 2007 een bevel werd afgegeven om het grondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier zoals het thans voorligt, kan echter *prima facie* in de huidige stand van het geding niet met zekerheid worden aangenomen dat de thans bestreden beslissing een herhaald bevel uitmaakt.

In het verzoekschrift beroept de verzoekster zich op de schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad dient bijgevolg over te gaan tot de beoordeling van de grief die ontleend wordt aan artikel 8 van het EVRM.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Opdat de onderhavige vordering zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het voorziene interne beroep ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

In de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terughoudingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel

39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

3.2. *In casu* is de verzoekster van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

3.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekster, na de kennisneming van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekster, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

3.4. Wanneer de verzoekster binnen deze schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3.5. De vordering is *in casu* ingesteld binnen de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet voorziene schorsende termijn van vijf dagen na de betekening van de verwijderingsmaatregel. De vordering is derhalve van rechtswege schorsend.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 4.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erblière/België, § 35).

4.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt niet betwist door de verweerder.

In casu is de verzoekster van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekster zet in het verzoekschrift drie middelen uiteen. Ter terechtzitting wordt uitdrukkelijk afstand gedaan van het eerste middel. De verzoekster voert in een tweede middel een schending aan van artikel 8 van het EVRM. In het derde middel voert zij een schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, zij verwijst in de uiteenzetting ervan echter ook naar artikel 8 van het EVRM. De Raad zal de twee grieven ontleend aan artikel 8 van het EVRM samen onderzoeken.

De verzoekster merkt enerzijds op dat niet voldaan is aan artikel 8, tweede lid van het EVRM. Zij haalt rechtspraak aan van de Raad van State die handelt over de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Door louter te verwijzen naar rechtspraak betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, toont de verzoekster geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Waar de verzoekster stelt dat het de wil is van de verweerder om haar om het even welk verblijfsrecht te weigeren en dat deze wil een inmenging vormt in haar privéleven die niet verenigbaar is met artikel 8, tweede lid van het EVRM, kan zij niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt immers geenszins uitspraak gedaan over de aanspraak die de verzoekster zou maken op enige vorm van verblijfsrecht in België. Er wordt enkel vastgesteld dat de verzoekster op het ogenblik van de bestreden beslissing verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum, dat zij op heterdaad werd betrapt op tewerkstelling zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart en dat zij manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is. Uit het administratief dossier blijkt immers niet – en de verzoekster geeft dit ook niet te kennen – dat zij voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op grond van artikel 10 *juncto* artikel 12bis, §1, 3° van de vreemdelingenwet. De argumenten van de verzoekster missen dan ook relevantie.

Evenmin kan de verzoekster worden gevolgd waar zij stelt dat uit artikel 8 van het EVRM volgt dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken of een afweging is geschied tussen haar belangen en de belangen van de overheid. Immers voorziet artikel 8 van het EVRM niet in enige vorm van motiveringsverplichting.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooreerst te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

De verzoekster verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij in 2009 een samenlevingscontract heeft afgesloten met de heer K., die legaal in België verblijft. Bij het verzoekschrift voegt zij een bewijsstuk waaruit het legale verblijf van de heer D. K. blijkt, alsook diens Angolese nationaliteit. Uit het stuk 3 dat als bijlage aan het verzoekschrift werd gevoegd, blijkt dat de verzoekster op 19 augustus 2009 een verklaring heeft ondertekend betreffende de wettelijke samenwoning met de heer D. K. .

De verzoekster zet eveneens uiteen dat zij samen met de heer D. K. een kind heeft, O. K., geboren te Jette op 14 mei 2010 en dat het gezin samen verblijf houdt op het adres van de heer D. K. . Bij het verzoekschrift voegt zij stukken waaruit de afstammingsband tussen haar en haar kind O. K. blijkt en waaruit tevens blijkt dat de heer D. K. de vader is. In het administratief dossier is eveneens een erkenningsakte van het kind O. K. terug te vinden, waaruit eveneens de afstammingsband tussen de betrokkenen blijkt. Daarnaast voegt de verzoeker ook een recent uittreksel uit het vreemdelingenregister waaruit blijkt dat zij sedert 27 december 2011 op het adres van de heer D. K. verblijft en waaruit tevens blijkt dat het kind sedert zijn geboorte op het adres van zijn vader verblijft.

Prima facie kan worden aangenomen dat het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM voldoende is aangetoond.

Wat de inmenging in het gezinsleven betreft

De Raad wijst er op dat de hier voorliggende zaak niet enkel heeft betrekking op de vraag of het familieleven geschonden wordt, maar dat zij ook een zaak van immigratie en openbare orde betreft. *In casu* blijkt *prima facie* dat het familieleven waarop verzoekster zich beroept niet bestond in het land van herkomst. Uit de aanvraag tot machtiging tot verblijf die de verzoekster indiende op 12 december 2009, blijkt immers duidelijk dat de verzoekster haar partner in België leerde kennen. De verzoekster heeft haar familieleven in België gevormd op een moment waarvan zij wist dat haar verblijfssituatie illegaal was en dat de kans erin bestond dat haar het verblijf geweigerd zou worden. Uit de stukken van het dossier blijkt immers dat aan de verzoekster reeds op 11 juli 2007 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, terwijl haar verklaring van wettelijke samenwoning en de geboorte van haar kind van ruim daarna dateren. De bestreden beslissing heeft dus niet tot gevolg dat aan de verzoekster enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Bovendien wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoekster door de politie van Brakel op heterdaad werd betrapt op illegale tewerkstelling en wordt gemotiveerd dat de verzoekster in aanmerking kan komen om wegens deze feiten vervolgd te worden. Dit maakt het ook een zaak van openbare orde.

De Raad merkt op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Bovendien heeft de bestreden beslissing niet tot gevolg dat de verzoekster definitief van haar partner en haar kind zal worden gescheiden. De bestreden beslissing gaat niet gepaard met enig inreisverbod. De verzoekster dient dus enkel tijdelijk het land te verlaten, met de mogelijkheid om terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De verzoekster beperkt zich tot de loutere affirmatie "*in casu is niet voldaan aan de wettelijke voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM*". Zij toont dan ook geenszins aan dat een desgevallend tijdelijke scheiding een schending van artikel 8 van het EVRM zou teweegbrengen. *Prima facie* verstoort deze tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, ook al kan daar geen precieze duurtijd op geplakt worden, het privé- en gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

De verzoekster toont *in casu* bovendien nergens aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar partner en haar zoon – al dan niet tijdelijk - in haar land van herkomst te verblijven. Zij brengt evenmin enig element aan dat erop zou kunnen wijzen dat zij enkel in België met haar gezin kan samenleven. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (cf. EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, “Straatsburg gaat vreemd”, T.Vreemd.1994, 3-16) en kan, *in casu*, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

De verzoekster voert aldus geen verdedigbare grief aan.

In de huidige stand van het geding worden de overige onderdelen van het derde middel niet onderzocht, vermits, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Het weze ook herhaald dat ter terechtzitting afstand werd gedaan van het eerste middel.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekster betoogt het volgende:

“Verzoekster zal worden gescheiden van haar minderjarig kind en haar partner met wie zij reeds lang een relatie heeft en door wie zij wordt onderhouden.

Uit ervaring is gebleken dat het toch wel noodzakelijk is dat verzoekster in België aanwezig kan blijven met het oog op het voeren van de huidige procedure.

De praktijk wijst uit dat gerepatrieerden of vreemdelingen die vrijwillig het bevel opvolgen, om veelal financiële doch ook andere redenen, onvoldoende in contact kunnen blijven met hun raadsman, waardoor de procedure gevaar loopt en de effectieve toegang tot de rechterlijke macht fel bemoeilijkt wordt.

Bovendien bestaat het gevaar dat een vreemdeling die geen officiële of gekende woonst of verblijfplaats (meer) heeft zich, het belang ontzegd ziet om de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verder te zetten.

Ook kan men niet ontkennen dat verzoekster geen visum zal krijgen vanuit Congo om haar partner en kind te vervoegen.

Uit de bestreden beslissing blijkt tenslotte dat verzoekster eerstdaags naar Congo zal gerepatrieerd worden, waaruit volgt dat het ernstig nadeel niet kan betwist worden."

Waar de verzoekster stelt dat zij van haar partner en kind zal worden gescheiden, verwijst de Raad naar de bespreking van de middelen. Hieruit is gebleken dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de verzoekster voorgoed zal worden gescheiden van haar kinderen. De verzoekster brengt verder geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat haar partner en haar kind haar niet kunnen volgen naar haar land van herkomst of dat zij haar niet kunnen vergezellen naar haar land van herkomst voor de tijd die nodig is om zich in orde te stellen met de wettelijke regels voor binnenkomst in het Rijk. De Raad merkt tevens op dat het nadeel dat thans wordt aangevoerd deels aan het eigen toedoen van de verzoekster te wijten is. Zij bevindt zich reeds lange tijd op illegale wijze op het Belgische grondgebied en moest zich daarvan ook terdege bewust zijn aangezien zij reeds op 11 juli 2007 het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Zij diende dan ook te weten dat het gezinsleven dat zij in illegaal verblijf opbouwde precair van aard was en dat zij op elk moment opnieuw een bevel kon krijgen om het grondgebied te verlaten en dat zij het risico liep op een gedwongen repatriëring naar haar land van herkomst. Het nadeel dat de verzoekster nu inroept is dan ook niet louter aan de (tenuitvoerlegging van de) bestreden beslissing toe te schrijven.

De Raad ziet voorts niet in waar de verzoekster zich op baseert om te stellen dat "*men niet kan ontkennen dat verzoekster geen visum zal krijgen vanuit Congo om haar partner en kind te vervoegen*". Deze vage en zeer hypothetische bewering volstaat niet om een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen. Bovendien is ook het feit dat de verzoekster haar visum moet aanvragen vanuit Congo, louter te wijten aan haar eigen toedoen. Uit het dossier blijkt immers dat de verzoekster reeds op 19 augustus 2009 een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde. Haar kind werd geboren op 14 mei 2010. De verzoekster heeft dus ruim de tijd gehad om overeenkomstig artikel 10 *juncto* artikel 12bis, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet in België een aanvraag voor gezinshereniging in te dienen in functie van haar partner of kind. De onzekerheid over het al dan niet verkrijgen van een visum vanuit Congo is overigens geen nadeel dat rechtstreeks volgt uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verhindert immers op geen enkele wijze dat de verzoekster een visum aanvraagt in Congo, noch dat zij er een visum kan verkrijgen.

De Raad merkt ook op dat de vrees die de verzoekster uit voor het verderzetten van de procedure voor de Raad, niet ernstig is. De verzoekster kan zich immers laten vertegenwoordigen door een advocaat. Zij hoeft bovendien niet zelf op het grondgebied van het Rijk te verblijven aangezien het volstaat om woonplaatskeuze te doen bij een advocaat die in het Belgische Rijk is gevestigd. Waar de verzoekster stelt dat het veelal moeilijk is om vanuit het buitenland contact te houden met de advocaat, merkt de Raad op dat ook deze argumenten al te vaag en te hypothetisch zijn om een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk te maken.

Bijgevolg stelt de Raad vast dat de verzoekster met het aangevoerde betoog op generlei wijze met enig overtuigend argument aantoont dat zij door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

Gelet op de vaststelling dat *in casu* niet is voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, dienen de door de verweerder opgeworpen excepties van niet-ontvankelijkheid in de huidige stand van het geding niet te worden beantwoord.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

C. DE GROOTE